

AMICULU FAMILIARU

Apare una-data in septemana — Dominec'a. Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu e 5 fl., pe unu semestru 2 fl. 50 cr., pentru Romania si Tierile latine pre unu anu 13 franci — lei noi, pe unu semestru 7 franci — lei noi.

Adioulu lui Hectoru dela muierea s'a Andromach'a.

— Episodu din Iliad'a lui Homeru. (VI. 390—501.) —

Eroulu Troiei Hectoru, plecã in batalia,
Candu, éta, i-vine 'n tale iubit'a lui soția
Urmata de-o muiere, ce aducea in bracie
Unu copilasiu micu, gingasiu, cu rose vii pe facia:
P'alu falniculu Hectoru fiiu unicu, multu iubitu.
Parintele spre dînsulu c'unu zimbetu a privitu;
Dar' mum'a, Andromach'a, plangendu de intristare,
A strinsu man'a lui Hectoru, si-a dîsu cu gele mare:
„Barbate! dorulu luptei, ce arde 'n sinulu teu,
Acusi va se-ti finésca viét'ia, me temu eu . . .
N'ai mila de copilulu acestu nevinovatu?
N'ai mila nici de mine, ce plangu neincetatu?
Ce astadi-mane fi-voiu o veduva sermana,
Candu tu vei mori 'n lupta de-o sabia dusimãna? —
Si atunci . . . decãtu de tine lipsitu traiulu se-mi fia:
Mai bine inghitf-m'aru acestu pamentu de via!
Cãci vai, dup'a t'a mórte: afara de durere
Eu nu voiu avé 'n viét'ia nicicandu vre-o mangaere.
Pe nime n'am, nici tata, nici mama pe sub sóre;
Tu singuru 'mi esti tata si mama iubitóre;
Rudenia si frate; fidelu iubitu, barbatu. —
Ai mila deci de prunculu acestu nevinovatu:
Orfanu din elu nu face, si veduva din mine;
Remani, te rogu, nu merge, de ai anima 'n tine!

Eroulu Hectoru éra ei ast'felu i-a respunsu:
Pricepu, iubita, gelea ce sinulu ti-a petrunsu;
Ma ce ar' dice inse ai Troiei fii si fiice
Candu asiu fugi de lupta si m'asiu ascunde-aice
Fricosu, cá si-o muiere? . . . Nu draga, nu me lasa
Nici anim'a, nici Troia, se siedu astadi acasa!
A fi erou in lupta de micu am invetiatiu,
Si-a merge totu in frunte cu sufletu de barbatu:
Cununi cascigandu ast'felu de vecinica gloria
Si bunulgi meu tata si patriei si mie!

Sciu bine (am in sufletu o presimtire-amara)
Cã Troi'a stralucita adi-mane va se piéra,
Si regele Priamu si iubitulu seu poporu;
Dar' toti troienii mie. — cu trista sórtea-loru —
u-mi dau atât'a grigie, nici regele P riamu
Cu soci'a lui, Hecub'a, nici fratii scumpi ce am
Si dintre cari in lupta nu unulu va cadé:
Cã tine — candu pe mana straina te-asiu vedé,
Candu vr'unu erou din Argos cu sine, vai, te-ar' duce,
Rapindu-ti libertatea si totu ce ai mai dulce,
Si 'n Greci'a ai tiese unei muieri straine,
Si-ai fi silita apa se-i porti dela fontâne . . .
„Ah! éta — ar' dice unii, vediendu miser'a-ti stare —
Acést'a-a fostu muierea lui Hectoru, decãtu care
Mai bravu erou in lupte troienii n'au avutu!“
Asié ar' dice dînsii, ér' tu fora de scutu,
Lipsita de barbatu, ce te-ar' scóte din sclavia:
Ai plãnge diu'a-nóptea, uitandu de bucuria . . .
Acopere-me inse pamentulu greu, mai bine:
Decãtu se ti audu plansulu si negrele suspine!“

A disu eroulu Hectoru, si braciele-si intinse
Spre-alu seu copilu; dar' prunculu, grea spaima 'lu cuprinse,
Si s'a ascunsu la sinulu nutricei s'ale 'ndata,
Temendu-se de coifulu ce-avea 'n capu alu seu tata,
De-a coifulu arama si crésta ingrozitóre,
Ce se misicã prin aeru si stralucia in sóre.
Au risu de elu si tat'a si gelnic'a lui mama!
Punendu-si apoi Hectoru josu coifulu de arama,
Si-a strinsu copilu'n bracie, cu dragu l'a sarutatu,
Si 'n susu 'naltiandu-si ochii, asié elu s'a rugatu:

„O diei din ceriu, puternici! lasati, ve rogu, se fia
Acestu copilasiu candu-va, cá mine, 'n batalia:

Vestitu erou de frunte, ce nu cunoşce frica,
Si despre elu troienii cu tempu asié se dica,
Din lupte candu s'a 'ntorce: „Intrece p'alu seu tata!“ —
S'aduca mii trofee, curmandu cu spad'a-i lata
La multi dusimani viéti'a, si ast'felu in dorere
Se fia mamei s'ale spre dulce mangaere!“

A disu si-a pusu copilulu pe braciulu mamei s'ale.
Ea l'a primitu la sinu-i zimbindu, plangédu cu jale;
Ér' Hectoru, observandu-o cà plange ne'ncetatu,
A strinsu-o linu de mana, si blandu i-a cuventatu:
„De ce suspini, iubita? De ce totu plangi cu gele?
Càci nu voiu mori 'n lupta, de nu-i decisu in stele
Se moru; de-i decisu inse, in dar' ai lacrimá:
Destinu-si nime 'n lume nu-lu póte 'ncungiurá!
Deci mergi acasa draga, te 'ncrede 'n Domnedieu,
Mergi tórce, tiese, cósá, urméza-ti lucrulu teu:
A nóstra grigia-i: lupt'a; si mai alesu a mea!“

Asié-a disu bravulu Hectoru muierei ce plangea;
Si 'n capu punendu-si coifulu, la lupta a plecatu
Ér' dins'a catra casa cu sufletu intristatu,
Si adese-ori cu lacrimi in urm'a lui cautandu...
Sosi acasa 'n fine, unde-a gasitu lucrandu
P'a s'ale servitóre; si de-a ei gele-amara
Si sclavele din curte cu tóte lacrimara.
Bociau pe bravulu Hectoru, de si inca traia:
Càci nu credeau se vie in veci din lupt'a grea.

Pétru Dulfu.

Resbunarea imperatesei.

Naratiune ruseasca.

(Fine.)

III.

Inca numai trei zile si curtea era se se reintórca in residentia. Mai de multe ori petrecura Ann'a si Momanoff óre intregi de perfecta fericire langa monumentulu lui Lanskoy. Planurile loru pentru venitoriu erau facute. Momanoff voia se-si prefaca in bunuri in Germani'a cea mai mare parte a averei s'ale, carea din liberalitatea Catarinei ajungea deja la mai multe milioane. Acest'a se poté intemplá cam intr'o jumetate de anu si apoi voiau se fuga spre a remané uniti pentru totu de-a-un'a in patri'a Annei, unde se nu-i póta ajunge resbunarea imperatesei.

Inse unu barbatu dela curte a prevediutu intentiunile loru, adeca principele Potemkin. Agerimei si astutiei s'ale nu-i remasera ascunse relatiunile junei parechi. Desi Momanoff si Ann'a in societate se portáu cu tóta rezerv'a si recel'a, totu-si ochiului seu ageru nu-i scapá nici cea mai secreta privire, nici cea mai neînsemnata miscare. Elu triumfá, elu scia, cà in scurtu tempu va avé in mani midiloculu de a ruiná pre Momanoff. In demanéti'a dilei penultime Potemkin intrá in anticamer'a imperatesei. Camerieriulu din serviciu 'lu incunoscintiá, cà Momanoff se afla la dins'a. Cu tóte cà pana aci Potemkin ori-candu poté intrá in cabinetulu imperatesei neinsinuat, totusi acum'a acceptá, pana ce-lu va parasí rivalulu seu urgisitu.

Fora de voia se indreptara privirile s'ale asupr'a mantelei lui Momanoff, care aterná in anticamera. Dintr'

unu busdunariu micu lateralu alu acelei'a se poté vedé o bucatia de papiru de colórea rosei. Camerieriulu parasi pre unu momentu chili'a spre a primí depesiele dela unu curieriu, ce asceptá afora. Cu o apucatura rapede si lacomá lua principele biletulu din mantee. Acel'a contienea puçinele cuvinte:

„In asta séra la mormentulu lui Lanskoy. Ann'a.“

„Bravo, amice Momanoff,“ murmurá Potemkin punendu éra-si la loculu seu biletulu, „'ti voiu pregati unu rendesvous, pre care se nu-lu uiti asia curendu.“

Dupa câteva minute esi Momanoff din cabinetu si cá de comunu salutandu-lu cu recelá, principele trecu pre langa elu la imperatés'a.

La mormentulu lui Lanskoy siedeau inamoratii nostri schimbandu juraminte dulci pentru viétia.

„Cum vomu poté óre, a convení neconturbati, iubitulu meu Alesandru,“ se tanguiá Ann'a, „déca ne vomu reintórce in palatulu de iérna.“

„Increde-te in acést'a privintia in stéu'a norocósá a amorului nostru, respunse Momanoff,“ dens'a ne va conduce la olalta ori-candu.

„Dar' acum se mergemu, cà-ci imperatés'a voiesce se mai adune odata in asta séra intréga curtea.“

Ea se prinse de braçulu lui si in siopte dulci de amoru si fericire 'si luará calea prin frundisiulu verde catra castelu.

Atunci de-odata resuna unu poternicu: „Stati, tradatoriloru!“ si inaintea loru stetea palida cà marmorea si cu ochi schinteitori — imperatés'a, lângá dens'a Potemkin cu sabi'a scósa. „Asiadara acést'a e multiamita pentru amorulu meu, pentru ace'a cà v'am redicatu din pulvere,“ strigá Catarin'a cu busele tramurande: „Colonelu Momanoff, predá-ti sabi'a, D.-t'a esti prinsoneriu!“

In a-el'a-si momentu esira din tufisulu diece pana in doisprediece soldati cu sabi'a scósa.

In tacere 'si predede Momanoff sabi'a lui Potemkin.

„Duceti-lu de aci,“ comandá Catarin'a soldatiloru, „si pre acést'a,“ aretandu pre Ann'a, care caduse lângá iubitulu seu lesinata, „duceti-o in castelu si o predati grigiei camerierei mele!“

Soldatii luará pre Momanoff, carele nu vorbiá nici unu cuventu, in midilocu; unii redicara pre Ann'a si o dusera in castelu.

Catarin'a cu Potemkin li urmáu.

„Sunte-ti convinsa Maiestate?“ intrebá acest'a.

„Da, si-mi voiu resbuná dupa cum cere demnitatea unei imperatese ofensate, replicá Catarin'a cu busele contrase.

IV.

In demanéti'a urmatória cabinetulu imperatesei oferiá unu aspectu curiosu. Unu preotu in intregu ornatulu oficiosu stá de o parte, de ce'ailta se aflá Potemkin si mai multi confidenti din societatea cea mai intima a Catarinei. Ea siedé intr'unu fauteuilu, palida, rapita de o emotiune, ce abia si-o potea retiené.

Înainte de a sta Alesandru Momanoff veghiatu de doi ofițeri din garda, cu o privire posomorita, dar' resoluta, lângă densulu radiemata de o cameriera se află Ann'a, de jumătate lesinata, scaldată în lacrimi.

„Tu iubesci pre această fetiță?” întrebă imperatés'a pre colonelu în tonu desprețuitoriu.

Atunci-si recascigă densulu întregu curagiulu seu barbatescu.

„Da,” răspunse elu cu firmitate.

„Si tu inca-lu iubesci?” se adresă dens'a catra Ann'a într'unu tonu mai blandu.

„Da,” răspunse ea cu voce lina.

„Bene,” continuă imperatés'a, acestu preotu ve va uní numai decátu pre viétia si indata dupa ace'a ve-ti porni in caletoria, cá se petreceti lunile de miere afora de capitala; unde se va intemplá acést'a am decisu deja.“

Ceremoni'a se începù.

Jun'a parechia concesse a-si urmá cursulu in tacere, numai in momentul, candu i-a întrebatu preotulu, cá voiescu a fi in eternu nedespartiti cá soțiu si soția, ambii răspunsera cu voce firma: „Da.“

Dupace s'a finitu cununi'a, dișe Catarin'a cu recéla:

„Ve dorescu norocu si fericire“ — o ochire si unu pichetu de soldati departá pre nou-cununati.

Una trasura i asceptá la portalu; ace'a erá incungiurata de o escorta militaria. Inarmarea acelei'a erá cunoscuta tuturoru, caletori'a avé se fia — catra Siberi'a.

Cugetulu la Ann'a franse si acum curagiulu lui Momanoff, elu cadíu lesinatu la pamentu si fă redicatu in trasura.

„Înainte,” comandá ofițeriulu, ce conducea transportulu, si in puține minute Sarkoje-Selo jacea in urm'a loru.

In fine se desceptá Alesandru Momanoff din ametiél'a s'a, si se află éra-si lângă anim'a dulcei soții, acareu lacrimi fierbinti cadeau pre faci'a lui in picuri mari.

Cá unu visu i pluteau înainte ochiloru scenele din sér'a trecuta si din órele ultime, dar' o singura privire in juru de sine-lu asigurá despre trist'a realitate acést'a inse i recascigá totu-odata si deplin'a s'a energia si resignatiune.

„Scump'a mea Anna,” esclamá dinsulu stringandu-o cu fragedime la pieptulu seu, „desi man'a imperatesei ne-a esilatu in Siberi'a, totu-si amorulu meu te va face se uiti desierturile ei reci si ghiaciose.“

„Da,” strigá Ann'a, dens'a ne póte esilá, dar' nu ne mai póte despartí; eu binecuventezu man'a ei, care ne-a unitu in legatura eterna.“

Mana in mana visandu visuri dulci de amoru, 'si uitara nefericirea amara; convingerea de a fi impreunati pentru tóta viétia, departá dela densii ori si ce cugete straine.

Transportulu se opri înainte unu palatu pomposu situatu la o distantia de doue dile dela resiedintia in o regiune romantica si incantatória. O céta de servitorii splendidu galonati, in frunte cu unu bravu majordomu, formará langa treptele late de marmora spaliera.

Comandantulu escortei recercá pre jun'a parechia se descenda din trasura. In tacere o conduse densulu in susu pre trepte prin unu síru de salóne arangiate cu unu lúcsu fabulosu. Servitorii i urmara.

In fine se opri ofițeriulu in o sala, unde pe unu pedestalu stá bustulu de marmore a imperatesei in marime naturala.

„Generalu Momanoff, misiunea mea e finita, această scrisória 'ti va impartasi deslusirile ulterioare.“

Nepotendu pronunciá neci unu cuventu de uimire Momanoff deschise scrisórea, ce i o predete ofițeriulu.

Erá documentulu de donatiune referitoriu la castelulu minunatu, in care se afláu, si chiar' din diosu la calcáiu se afláu scrise de man'a propria a imperatesei cuventele:

„Astu-feliu-si resbuna Catarin'a. Fia cá amantulu pierdutu se-i remana pentru totu-déun'a unu amicu fidelu!“

Acést'a erá un'a din acele unde de marinimositate, ce, considerandu natur'a Catarinei de altcumu mare si nobila, dar' preste mesura pasionata, forte arare-ori ajungeau pâna la eruptiune. — Inluentiele societatiei, in care traiá, facura pre Catarin'a a II-a ast'feliu, precum ni-o descria istori'a, acea magistra mare a vietiei omenesci.

Gerasimu Domide.

Te-am fostu mai uitatu.

Te-am fostu mai uitatu copila,
Astadi inse te-am vediatu
Si ér' se aprinse 'n mene
Suvenerulu din trecutu!

Au fostu dulci dilele mele,
Astadi le privescu cu doru
Si dulceatia aflu 'n ele
Scumpu mi suvenerulu loru.

Te-am vediatu si ér' se-aprinse
Sinulu meu celu inghiatiatu,
Si a Lirei cordi ne'tinse
De nou ér' le-am incordatu;

Fia cantulu celu din urma
Totu atátu, dar' vréu se cantu
Câci doreea ce me curma
Nu se-alina făr' prin cantu.

Dar' tu taci, ochii-ti se pléca!
Sciu, o! sciu cá te-am pierdutu
Lacrimile me inéca
Candu gandescu la-unu scumpu trecutu.

Vasiliu B. Munteșcu.

SECRETELE A LORU TREI NOPTI

SÉU TREI MORTI VÍI.

(Romanu anglesu d. H. Frankstein.)

(Continuare.)

Capitlulu XVII.

Castelulu Dunholm.

Castelulu Dunholm cuprindea in sine unu parcu frumosu, gradini estinse strabatute de unu parêu numitu Torintele negru. Castelulu erá in midiloculu parcului pre o colina ast'feliu încátu predomiá pusetiunile din juru. Acestu castelu erá una din cele mai elegante posesiuni in tóta Angli'a; art'a si avuti'a conlucrara impreuna, in câtu deveni unu adeveratu paradisu. Acestu dominiu deveni pre neasceptate proprietatea capitanului Tollish. Elu erá veru primariu cu repausatulu lordu Darkwood. In tineretie ambii eráu amici fórte intimi, dar' dupa ace'a incepura a se urí unulu pre altulu. Ei eráu dóue contraste. Lordulu Darkwood erá nobilu, curagiosu si cavalerescu; Tollish erá retrasu, negalantu si morosu.

Intr'o dupa amediadi plecá noulu lordu impreuna cu avocatulu Sutton si cu Pietro la castelulu nou, pentru a se asiediá acolo. Dupa o cale lunga se apropiara de castelu.

Ei descalecará. Iobagimea i asceptá. Noulu lordu i salutá si intrá in salonu. „Am ajunsu in fine a fi destulu de avutu“ dise noulu lordu catra avocatulu: „acum numai ceva mai dorescu.“

„Ce doresci?“ 'lu intrebá avocatulu.

„Se-mi afiu o soçia“ respunse lordulu preamblandu-se cu mandríá prin salonu. „Totu ce mai lipsesce acestui castelu este: dómn'a.“

„Me miru cum de nu te-ai casatoritu?“

Façia lordului se inourá si respunse: „eu am fostu asato ritu dér' mi-a moritu soçia.“

Avocatulu 'lu privi cu surprindere adaugându: „ast'a nu am sciutu-o!“

„Eu 'mi aducu aminte de aventurile d.-ta'le si de entusiasmulu pentru d.-siór'a Clar'a Marcham. Au dóra dens'a ti-a fostu soçia?“

„Dens'a a fostu unic'a muiere, pre care am iubit-u-o!“ esclamá lordulu; „suvénirea ei me va urmari pâna la mormentu. Dar' se nu o mai amentimu. Ea a moritu. Eu 'mi luái de soçia pre o fiica orfana a unui oficieru, fostu camaradu alu meu. Dar' si acest'a a moritu!“

„Dar' remasu-au prunci?“

„A remasu o fetitia care acum e de 15 ani si se afla in Malt'a.“

„Acést'a va fi dara ered'a d.-ta'le“ i dise avocatulu, „afora de casulu candu te-ai casatorí si ai avé vre-unu fetioru.“

„Ah! fiic'a mea nu póte se-mi fia ereda, cà-ci nu are educatiune, e asié-dicându inca selbateca! De-asiu

fi sciutu cà voiu se ajungu candu-va lordu, i-asiu fi datu alta educatiune. Eu nu voiu a-o vedé aci! 'Mi voiu cautá soçia si-mi voiu incepe viéti'a de lordu.“

Noulu lordu se imbracá pentru a merge la mancare. Més'a fú eleganta si servita la 7 óre d. a. In scurtú atátu lordulu câtu si Pietro se dedara cu ast'a viétiá noua mai placuta.

Pietro in noulu castelu portá oficiulu unui camerariu, — erá incarcatu cu multe privilegiuri, ce'a ce causá invidi'a celor'alalti servi. Desí d.-lu seu cunoscea tote planurile lui Pietro, totusiu unu cugetu alu lui inca nu-lu sciá.

Pietro in decursu de o luna fú prea îndestulitu in castelu, in urma 'si esprimá dorinti'a de-a merge in Londr'a.

„In ce afaceri?“ 'lu intrebá noulu lordu.

„Am acolo unu frate, care e morbosu; acest'a mi-a scrisu se mergu pâna la elu.“

„Poti merge, 'ti concedu in asié afaceri.“

Pietro se departá si dupa puçina pregatire plecá catra Londr'a, dar' nu remase aci se caute pe fratele seu.

Nóptea o petrecú intr'o ospetaria de rëndu si in demanéti'a urmatória plecá spre Jorksire.

Decisiunea lui erá de a merge in Lonemoor cà se sciricésca déca mai traiesce fét'a Clarei Marcham. „Eu vreu a-o luá in casatoria. Eu sum celu de antai, carele sciricescu se afiu pre fiic'a Clarei Marcham. Déca o voiu affá voiu dispune de avere multa,“ 'si dicea elu. Plinu de sperantia plecá spre loculu destinatu.

Capitlulu XVIII.

Gwendolin'a parascesce Lonemoor-ulu.

Ronald se pareá in fapta a fi unu amoresu nefidelu. Jun'a 'lu asceptá sér'a, preste di si in demanéti'a dilei a dou'a, dar' in desiertu. Nu primi dela elu nece o veste cà si cum nu ar' mai esistá. Trecú o septamana fora de a scf despre elu. In urma nu mai cugetá la densulu. Ea credea cà in urm'a descoperirei s'ale trágice nu va poté a-i fi soçia demna, dreptu ace'a se lasá in mânile sortiei.

John Quillet inca erá de parerea cà Ronald Chilton va pune capetu visitei s'ale, deorace i scie istori'a.

„Asia e bine, Maria,“ dise soçiulu ei: „elu — Ronald — e din o familia mare, tatalu-seu e conte, muma-s'a a fostu fiic'a unui principe. Chiar' de ar' fi Gwendoline fiic'a lui Marcham, totusi nu ar' fi o parthia acomodata pentru acelu june. E bine cà nu o-am interesatu pentru densulu.“

„Ce, credi dóra cà e interesata?“ intrebá económ'a. „Jun'a ast'a nu-si deschide inim'a se o vedemu. Dar' óre marcuisulu pentru ce nu ne scrie. Au vine catra casa, au voiesce a ne alungá de aci?“

Ţechi'a resiedintia din Lonemoor in dilele aceste se parea a fi plina de tristétia. Dar' intre tóte sórtea junei Gwendoline erá mai grea, si cu tóte aceste o suportá cu pacientia superba.

Dupa mai multe dile dela disparerea lui Ronald statea dens'a in feréstra ocupata cu cev'a lucru de mâna. In salonu nu intráse de mai multe dile. Usi'a chiliei in care se aflá acum, se deschise si Orkney celu teneru se aretà pre pragu.

Ea voí a trage clopotielulu, dar' elu o opri si dise: „me rogu se me ierti càci am intratu neinsinuat, càci nu am vediutu pre nimene. Me rogu a-mi permite cá se-ti vorbescu cev'a. Eu m'am portatu reu faèia de d.-t'a in diu'a ace'a colo pre campia; deci me rogu se me ierti.“

Jun'a i facú semnu afirmativu.

„D.-t'a apari trista. Da-ti invoirea cá se te scotiu din ast'a casa; eu te iubescu si-ti promitu a te luá de soèia. Vrei?“

„Nu se póte!“

„Pentruce? nu vei fi astrinsa a conlocuf cu famili'a mea. Voiu a te duce in Londr'a.“

„Eu nu potiu, si nu vreu a-ti fi soèia, càci nu te iubescu!“

„Dar' adoratulu d.-t'ale de pana acum, lordulu Ronald Chilton, 'ti place mai bine? Eu crediu cá lui a-i votu ai fi soèia. Dar' acel'a te-a sedusu numai cu cumente si acum te-a abandonatu, càci a si parasitu Jorksire.“

Faèi'a junei deveni palida. Anim'a ei se parea a nu palpità.

„Scii d.-t'a cine este elu?“ intreba Orkney. „Deca-i scii famili'a, atunci nu mai cugetá cá vei poté ai fi soèia!“

Gwendoline nu poté dice nemicu, càci erá de totu deprimata prin faim'a cá Ronald a plecatu din Jorksire.

„Elu te va uitá, se va casatori cu o dama de rangulu seu si va ride de aventurile junetiei s'ale.“

Aceste cuvinte cá si nesce sageti strabatéu in anim'a junei.

„Eu am convenitu cu elu chiar' candu veniam din Penistone. Calariá cu iutime. Am aflatu dela elu cá cine e si in urma mi-am cerutu iertare pentru cele in-template colo pre campia, càci fiendu elu fiiu de lordu eu am respectu de titule. Elu 'mi primi scusele.“

„Dar' ce a mai disu?“ 'lu intreba jun'a.

„Ce se dica!“ respunse Orkney si se frecá cu manile pre faèia cá cum ar' fi voítu a sterge urmele lovituriloru capetate dela Ronald pre campia. „Dar' nu voiesci a-mi fi soèia?“

„Nu! nu! nu vreu se te mai vediu!“

Junele Orkney muscandu-si busele dise: „au nu scii cá dela marchisulu Marcham nu a venitu nice unu respunsu la epistolele adresate si tatalu-meu voiesce a te alungá de aici. Éta cá si vediu pre tatalu-meu venindu impreuna cu avocatulu. Decide-te!“

Jun'a remasa resoluta si-i respunse: „ti spunu cá nu-mi placi si mai bucurósa privescu mórtea in faèia, decátu se te iubescu candva. Ai priceputu acum?“

In aceste Orkney betranulu intrá si vediendu pre fiiulu seu dise: „tu aici?“

„Precum vedi,“ respunse acest'a; „eu oferu acestei june casatori'a si acceptu respunsulu ei!“

Acestu respunsu rece a fiiului seu aprinse furi'a betranului Orkney, carele veni-se aci pentru de-a alungá pre jun'a Gwendoline. Intorcându-se deci catra avocatulu dise: „poti vedé si d.-t'a si Quillet cá eu am avutu dreptu candu am disu: cá ast'a féta trebuie se ffa alungata de aci! vedi cum voiesce a-mi seduce fetiorulu.“

Avocatulu se opuse acestei pretensiuni dar' Orkney remasa pre langa propusu-i.

Jun'a, care pana aci tacú dise cu mandria: „caus'a cá am remasu pana acum in Lonemoor a fostu cá asia a poftitu Quillet. Ei m'au crescutu si eu li datoiescu loru ascultare. De acum inse nu voiu a mai fi torturata atátu eu, cátu si bunii miei crescatori. Nu te mai ingrigi d.-le Orkney càci eu voiu parasí Lonemoor-ulu!“

„Dar' unde vei merge?“ dise económ'a cuprinsa de dorere. „Remâi pana ce vomu audí cev'a dela marchisu. Ér' déca totusi vrei a merge, atunci nu te vomu lasá singura.“

Nimene nu au potutu cá se o abata dela propusu-i. Ea se si puse in ordine pentru de a poté plecá. Dupa o óra trasur'a veni si jun'a ocupá locu in trasura, ér' langa dens'a económ'a Quillet. Ambele merse catra Penistone. — Ast'felu jun'a parasí cas'a lui Marcham, plina de tristétia si amaratiune pentru de a-si incepe lupt'a cu lumea. Ore cum i se va fi finitu lupt'a? Vomu vedé!

(Va urmá.)

P. J. Grapini.

Ficele romane!

Ficele natiunei mele
Tote-su flori si tote-su stele,
Cari subjuga animióre
Prin mirosu si prin splendóre,
Si le facu cá se se 'nchine
Càci suntu flori, stele divine!

Ficele natiunei mele,
Minunate frumusiele,
Suntu cá radiele din sóre
Mandre si fermecatore...
Si prin marea loru potere
'Ti dau vietia, mangaiere!

Ficele natiunei mele
Suntu acele filomele,
Cari prin cantulu maiestosu
Multu placutu armoniosu
Te redica 'n sferi divine,
— Unde uiti ori ce suspine!

Ficele natiunei mele
Minunate, sprintenele,
Sum nimitu candu le admiru...!
Càci intreca si pre zefiru;
Fiendu mai incantatorie
Si mai multu — fermecatorie!

Ficele natiunei mele
Mai au nesce surorele
Totu asia de adorate
Si de lume admirate...;
Si cari spunu cu dulci cuvinte:
„Delectamu latin'a ginte!“

Ficele natiunei mele
Cu-ele patru surorele:
Italian'a si frances'a
Spaniol'a, portuges'a
Suntu maretiile fiinti
Cari s'admira de-alte ginti!

Ficele natiunei mele
Cu blandele surorele,
De adi man'a i-si voru dá
Si o „Hora“ voru jocá!
Càci pre splendidu santulu sóre
Ce stráluce cu splendóre —
E scrisu cu-auru si rubine
„Hor'a ficeloru latine.“

Se traiti fice latine
Càci sunteti a lumei díne!...
Si din senulu vostu se crésca
„Armonia“ latinesca,
Cá se véda lumea mare
Ce fici ginteá nostra are!!

Macaveiu I. Nitlu.

Raportu asupra noului proiectu de ortografia romana.

Domniloru Membrii,

Academia romana, in sedinti'a ei din 4 Junie anulu trecutulu 1879, dupa o propunere a domniloru Hasdeu, Baritiu, Odobescu, Caragiani si a subscrisului, a hotaritu „a se pune la ordinea dilei ortografi'a, cu care se se publice de acum inainte tote publicatiunile Academiei romane“ (Anale, seri'a II, Tom, I, pag. 25 — 26).

S'a numitu o comisiune pentru desbaterea unui proiectu ortograficu, inse lucrarea nu s'a potutu termina in acea sesiune extraordinara, mai alesu din caus'a desbaterii noueloru statute, cari au trebuitu se fia prim'a ocupare a inaltului institutu nationalu sanctionatu din nou prin legea promulgata la 29 Martiu 1879.

In sesiunea ordinara a anului curentu 1880 inse, si anume in sedinti'a din 24 Martiu, s'a alesu o noua comisiune pentru proiectulu ortograficu, compusa din domnia Alecsandri, Baritiu, Hasdeu, Quintescu si Maiorescu, care, constituinduse subt preeidenti'a domnului G. Baritiu si secretariatulu domnului N. Quintescu, a desbatutu in mai multe sedintii cestiunea ortografiei, si, intielegendu-se asupra proiectului de propusu pentru scrierea Analeloru Academiei, a insarcinatu pe subscrisulu cu prezentarea acestui proiectu asia precum a rezultat din desbaterile urmate.

Domniloru Membrii,

Ortografi'a, cu care au fostu scrise pana acum publicariile Academiei romane, se intemeiedia pe o decisiune luata de Societatea academica in anulu 1869 si formulata in asia numitulu „Modu de scriere pentru publicarea Analeloru si altoru lucrari ale Societatii academice romane“ din 13 Septembrie 1869, alu carui alineatu finalu dice insusi:

„Acestu modu de scriere este provisoriu si numai pentru societate pana la definitiv'a stabilire a ortografiei limbei romane.“

Modulu de scriere, chiaru asia provisoriu precum era, a fostu rezultatulu a multe si infocate desbateri incinse in sinulu Academiei in anii 1867, 1868 si 1869.

Ori-care va fi modulu definitivu ce'lu voru primii literatii romani pentru scrierea limbei nostre materne, ei voru trebui se'si aduca aminte cu recunoscintia de acele prime incercari facute in Societatea academica, incercari, care dovedescu din partea autoriloru loru a dese-ori multa eruditiune si totudeun'a celu mai mare zelu pentru indeplinirea inportantei missiuni ce aveu.

Asia intalnimu, intre lucrariile academice in acesta privintia, mai antaiu „Operatulu“ reposatului d. G. Manteanu „Asupra ortografiei,“ publicatu in vol. I ala Analeloru, pag. 37 si urm.; vedemu apoi „Raportulu comisiunei ortografice“ scrisu de domnulu I. C. Massimu si insogitu de unu intregu proiectu studiatu in tote amenuntele lui (Anale, vol. I pag. 66 si urm.); vedemu contra-proiectulu domnului I. Sber'a (vol. I, pag. 79 si urm); vedemu pe domnulu I. Heliade-Radulescu, celu dintaiu presedinte alu Societatii nostre, care, dupa ce avusese o mare si salutara influintia asupra scrierii romane in timpulu transitiunei ei dela alfabetulu cirilicu spre celu latinu, gasesce de trebuintia, in ultimii ani ai vietii sale, a-si sustinea prin publicarea unoru „Principie de orthographia romana“ (Anal., vol. I, pag. 189 si urm.) punctulu de vedere cam isolatu, ce'lu ocupu acum in acesta miscare literara; vedemu in fine, si daca citamu acesta lucrare ca cea din urma in ordinea insirarii, trebuie se o relevamu ca cea dintaiu in valoarea ei, pe insusi Timoteiu Cipariu, inavutindu Analele nostre

cu „Sistem'a ortografica“ (vol. I, pag. 88 si urm.), unu elaboratu plinu de vasta eruditiune si de cercetari consciintioase, cunoscutele calitati, ce distingu tote lucrariile venerabilului nostru colegu.

Daca ne uitamu cu luare aminte la calea, prin care a trecutulu cestiunea ortografica dela aceste prime proiecte pana la formularea citatului „Modu de scriere“ provisoriu din 1869, si erasi dela acesta epoca pana astadi, potemu constata indata o diferentia in punctulu de vedere, din care diferentii membrii ai Academiei priveu tota miscarea: unii se aretau mai multu ca teoretici intransigenti, altii se vedeau mai dispusi a tiené séma de imprejurarile factice, in care se afla literatur'a romana, si a primii ori-ce modu de scriere nationalu, care se inpace numai cerintiele marei maioritati daca nu a unanimitatii scriitoriloru romani.

Reposatulu si regretatulu nostru colegu Massimu, unulu din cei mai zelosi, dara si cei mai intransigenti teoretici, in raportulu seu dintaiu asupra acestei cestiuni, se esprima astfelu: „Comisiunea a crediutu si nu se indoieste ca acestea sunt si vederile Societatii intregi, ca e chieamata a dá unu proiectu de ortografia, nu provisoriu si de transitiune, ci mai multu séu mai puçinu un'a adevrata teorie ortografica, ale careia principie bine stabilite se se póta desvoltá cu rigóre in carti scolastice de datu in manile junimej studiose. Provisoriuulu nici nu ar fi demnu de decisiunile acestei Societati, nici nu ne-arú scóte din incurcaturile in cari ne sbatemu. Din acestu punctu de vedere privindu lucrulu, comisiunea a crediutu ca semnele trebuescu inlaturate din unu planu de teorii de ortografi'a romana.“ (Anale, Seri'a I, Tom. 1, pag. 69.)

Inse dejá in ultim'a sedintia a aceleiasi prime sesiuni a Academiei, D. Massimu se vede silitu a constata, ca „preste asteptarea marei maioritati a Societatii, lucrulu n'a potutu merge asia de netedu si de repede,“ ca s'au gasitu „voci protestatóre“ cari „au aflatu resunetu in sinulu Societatii“ si ca prin urmare Societatea a trebuitu se lase „campu liberu desbateriloru... asupra principului care ar trebui se diréga ortografi'a romana“ (vol. I, pag. 123 si 124.)

Unu modu mai impaciutoriu de a vedé lucrariile transpira de acum inainte in tote desbaterile si, dupa ce in alu treilea anu alu Societatii academice, se stabileste unu modu de scriere, acest'a se numesce insusi provisoriu si d. A. Treb. Laurianu, in discursulu d-sale de inchiderea sesiunii din 1869, dice cu prudentia: „Cestiunea ortografiei s'a desbatutu seriosu intr'unu mare numeru de sedintie, si ne potemu felicitá, ca „prin lamurirea ideiloru amu ajunsu la unu resultatulu „multiamitoriu, asia in cátu, fara a prejudeca viitorea „desvoltare a limbei, are se se tiená etimologi'a cuvintelor si printr'ens'a se se conserve legatur'a de familie cu limb'a latina si cu limbele surori, care stau „in fruntea civilizatiunei moderne, si se nu patimesca „nici fonetic'a limbei nostre, unde pronuntia este sicura.“

De atunci incepe, necesitatea unei transactiuni in sensulu fonetismului s'a accentuatú totu mai multu. Ortografi'a provisorie, stabilita de Societatea academica, nu s'a latitu in literatur'a romana; nu esista astadi in intrég'a Romania libera nici unu singuru diaru, nici o singura revista, care se o fi primitu. Chiaru dincolo de Carpati, ea nu castiga, ci pare a pierde din terenulu ocupatu. Proba pentru acest'a, intre altele, este insemnat'a discutiune publicata in „Telegrafulu romanu,“ Nr. 133 — 152 din 1879, in urm'a „Concessiuniloru unui ciparianu.“

Chiaru majoritatea membrilor actuali ai Academiei romane urmédia în scrierile lor o alta ortografie de câtu cea obicinuita până acum în Analele Academiei.

Acésta stare de lucruri anormala a trebuit se preocupe cu dreptu cuventu pe intrég'a Academia. Că-ci dacă în cestiuni de pura sciintia abstracta singur'a norma a noastră trebuie se fia cercetarea neconditionata a adeverului, indiferentu dacă acestu adeveru este inpartasitu de multi séu de puçini ómeni, în cestiuni de o desvoltare organica generala si óre cum instinctiva, precum este limb'a si impreuna cu dens'a si scrierea, elementulu *usului* adoptatu de multimea celor ce vorbescu si ce scriu este totudéun'a unu elementu de cea mai mare însemnatate, pe care nu ne este iertatu al-u ignorá.

Subt impressiunea acestoru inprejurari a începutu comissiunea d-vóstra ortografica lucrarea sa, si multiamita spiritului de conciliare, de care au fostu condusi toti membrii si de care a datu proba în deosebi stimatulu nostru presiedinte d. Baritiu (singurulu dintre noi, care luase parte si la tóte desbaterile ortografice din anii 1867, 1868 si 1869.) comissiunea d-vóstra a potutu ajunge la unu resultatu în privinti'a cestiunilor partiale, de care a avutu timpulu de a se ocupá. O parte din aceste cestiuni s'au potutu hotari cu unanimitatea membriloru, o alta parte s'a hotaritu numai dupa majoritatea pareriloru, totudéun'a inse discutiunea s'a urmatu cu dorinti'a invederata a tuturor de a ajunge la unu resultatu practic — o dovada mai multu pentru adeverulu, că timpulu si experiéti'a inblandiescu adeseori contrastele si permitu a gasi unu terenu comunu de întielegere acolo, unde mai înainte nu se vedeau de câtu campuri separate si inamice.

Trecéndu acum, domniloru membri, la însasi aretarea grincipiului séu mai bine principieloru, care au predomnit în stabilirea proiectului ortograficu ce avemu onóre a-lu supune aprobării d-vóstra, întimpinu óre care greutate în caracterisar ea lui prin o singura frasa.

Antagonismulu obicinuitu la noi în materia ortografica între ceea ce se numesce etimologismu si ceea ce se numesce fonetismu, nu-mi pare a corespunde cu esenti'a punctului în discutiune. Precum fórte bine a disu d. Hasdeu în un'a din siedintiele nóstre (Anale, seri'a II, vol. I, pag. 30) „ceea ce este etimologicu „astadi, erá foneticu atunci, cându s'a aplicatu unu modu „de scriere la o limba óre-care. La începutu chiaru ortografi'a francesca si cea englesca, atátu de etimologice „astadi în aparentia, erau fonetice, se scriá cum se vorbea. Cu tóte acestea, în starea lucrurilor de astadi „nu e posibilu în ortografia unu fonetismu puru — că-ci „fiacare individu a'r avea atunci dreptulu de a aplicá „pe harthie idiosincrasiele sale personale de pronuntiare „— nici etimologismu puru, de vreme ce derivatiunea „cuvintelor în orice limba este în cea mai mare parte „necunoscuta séu controversabila. Possibila si practica „este numai o ortografia eclecticica, relativa, unu terminu „mediu între fonetismu si etimologismu.“

Că asemenea idei drepte s'au potutu lati si la noi si inca într'unu timpu asia de scurtu, este unulu din folósele ce ni le-a adusu si noue studiulu comparativu alu limbelor în genere. În proportiunea, în care s'a afirmatu si s'a întinsu limbistic'a generala, s'a redusu valórea unui etimologismu marginitu la unu anume poporu si la o anume epoca. S'a întielesu, că ceea ce parea o forma consolidata, erá în esentia o forma fluida, si că dintr'unu *etymon* mai primitivu fiacare poporu si inlauntrulu fiacarui poporu, fiacare siru de generatiuni isi face *cuventarea sa proprie* prin modularile fonetice

ce i le impune si prin care ilu variadia. Departe de a putea admite cu d. Cipariu (Elemente de limb'a romana pag. 83), că „tóte sunetele derivate se potu infatisia cá spurie si coruptiuni în câtu se abatu dela cele primitive“ si că „au dar' a se reduce la sunetulu primitivu,“ vomu întielege din contr'a, că togmai în acésta variare fonetica se arata viéti'a proprie a unei limbi si că legea eufonica este unulu din semnele fundamentale si caracteristice ale geniului limbisticu într'unu poporu.

Pentru cei ce sunt inse deprinsi cu antagonismulu dintre etimologismu si fonetismu si ne-aru cere numai de câtu o caracterisare a proiectului nostru ortograficu dupa acea despartire órecum scolastica, potemu dice în scurte cuvinte: pe cându ortografi'a de până acum a Academiei romane erá întemeiata pe unu etimologismu temperatu prin concessiuni fonetice, ortografi'a propusa în proiectulu de fatia este întemeiata pe unu fonetismu temperatu prin necesitati etimologice.

Punctulu nostru de plecare este dar' acest'a: fiacare cuventu se scrie cum se pronuntia séu, precum a dis'o din vechime Quintilianu (*Instit. orat.*, I. 7. 38) *Ego sic scribendum quidque indico quomodo sonat. Hic enim usus est literarum, ut custodiant voces.*

(Va urmá.)

Scanteiutie.

Scen'a se petrece între tatalu unei fete si petitoriulu acesteia.

Tatalu: Asiadara, d-ta voiesci a luá pre fic'a mea de socia?

Petitoriulu: Ast'a este dorinti'a mea cea mai ferbinte.

Tatalu: Dar sci d-ta fierbe?

Petitoriulu: Nu sci. —

Tatalu: Sci d-ta frementá? sci cóse, cãrpi si spalá rufe? sci scaldá si infasiá copii? într'unu cuventu: sci róndué'a casei?

Petitoriulu: Se întielege, ca nu sci.

Tatalu: Vedi, d-le tóte aceste trebue se le scii d-ta, căci fic'a mea — nu le scie.

* * *

Unu teneru care erá fórte amoresatu într'o acritia, ducéndu-se la dens'a fi cadiu în genunchi si cu mânilé unite, o rugá se-lu *miluésca* cu o singura sarutare. — Nu potu se facu nimicu pentru D-vóstra, domnule, absolutu nimicu — *eu am saracii mei.*

* * *

Esti unu obrasnicu, — dicea într'o di o gingasia copila unui june care trecéndu pe lângá dens'a, fi dedese unu sarutatu.

— Ah! d-ra, nu ve superati, respunse cu o voce plina de dulcétia junele nostru, deca acestu sarutatu nu ve place, *dati-mi-lu inapoi.*

* * *

Intre doi casatoriti.

Femeia e de douedeci si cincini ani, iar' barbatulu seu de siese-dieci si septe.

— Nevasta, nu-mi place cum te porti, pentru-ce primesci curtea tenerului, pe care l'am intalnit la teatru.

— Fii pe pace, barbata, căci nu te incelu, dar' elu mi-a promis ca me va luá în casatoria candu voi fi veduva.

* * *

Unu bietu moritoriu din Klostergrab în Austri'a, care erá sub stapénirea nevastei s'ale, mai avea si ace'a datina rea ca-si punea la loterie totu ce putea economisá. Într'o di cerandu-i nevést'a socotéla despre banii ce avusese la densulu, constatá o lipsa de 10 cr.

Barbatulu în strémtorarea sa, marturisi, că i-a pusu la loteria. La acésta marturisire nevést'a i-i respunse cu o palma, căci — banii nu se respescu pentru asemenea nimicuri. Dar' peste cãtev'a dile, numerii pusi de sermanulu vomu esira. Plinu de bucuria pentru acestu câstigu, barbatulu grabi acasa si impartasi nevastei noroculu seu. Dreptu respunsu nevést'a i-i dete doue palme, căci — barbatulu trebuea se puna o suma mai mare, că se cascade mai multu.

REVISTA.

Sinódele Eparchieloru romane gr. or. s'au intrunitu in Dominec'a Tomei; si 'si urméza lucrarile loru in cea mai buna-intelegere si cu assiduitate si interesare démna de importantele cause besericesci si scolare ce au de a desbate.

Josifu Belesiu protopresviterulu Varadiei, fù alesu de Vicariu episcopescu si presiedinte a Consistoriului gr. or. din Oradea mare.

Contra proiectului de ortografia romana propusu de Academia Romana prin D-lu T. Maioreescu a protestatu pre cale telegrafica intelleginti'a romana din districtulu Satumarelu. Noi vomu reflectá la acestu proiectu mai tardíu, dupa-ce va fi publicatu intregu in diurnalulu nostru.

Adresa de condolintia si parastasu. Ni se scrfe dela Clusiu: Junimea universitara romana in Clusiu luá actu de vestea trista despre apunerea bravului anteluptatoriu a redesteptárei nationale din 1848 a Prea Veneratului mosiu Pop'a Balintu. Junimea erá adéncu miscata, cáci apretiuá insemnatarea spiritului si fapteloru lui; — deplange perderea unui preotu „adeveratu“ romanu carele c'o mana pe „cruce“ interpretá credinti'a stramosiéscá, ér' cu alt'a invertiá voinicéscé flagelulu libertatii, „spad'a“! Adevératu preotu-modelu! Dreptu pia suvenire tramise prin comitetulu seu ad-hoc o adresa de condolintia familiei mortului natiunei; — ér' la 19 Aprile d'impreuna cu intieleginti'a locale' partecipá la parastasulu celebratu de capelanulu locale, d. Vasiliu S. Podóba. In veci amintirea lui! Traiéscá genulu lui! — Partecip. A. A. N.“

Hymen. D-lu *Onoriu Tilea* ingeneriulu comitatului Turd'a-Ariesiu a logoditu in 3/15 maiu a. c. pre domnióia *Emili'a Ratiu* fiic'a d-lui advocatu Dr. Joanu Ratiu din Turd'a.

In orientu éراسi s'au incurcatu itiele. *Princip'e Bulgariei* a facutu visita principelui Serbiei. — scopulu carei'a se sustiene a fi inchierea unei aliantie offensive si defensive. — *Albanesii* s'au resculatu si si-au proclamatu independenti'a. — ei dorescu a formá unu statu independente si poftescu a li se dá de principe *Ali pasia*. — *Greci'a* pretinde din nou mai multe tienuturi. — *Statele* reprezentate la congressulu din Berlinu poftescu introducerea mai multoru reforme constitutiona'e in Turci'a.

In Germani'a incepe a se latí din ce in ce mai multu confesiunea mormonna, care admite polygami'a.

Unu francesu betranu de 70 ani s'a sinucisu pentru-cá i-a refusatu amorulu o féta de 24 ani.

In Tergulu-Muresiului s'a impuscatu unu ampoiatsu [Ludovicu Fülöp] chiar' atunci candu lagodit'a s'a [A. K.] impreuna cu toti ospetii nuptiali 'lu acceptau pentru cá se mérga impreuna la cununia. — Caus'a se dice a fi fostu ace'a ca mam'a tenerului a fostu contr'a acestei casatorie.

Necrologu. Au repausatu: *Andrei Mocsonyi de Foenu* in 5 maiu, *George M. Riureanu* in 2 maiu a. c.

Nou'a circulatiune a trenurilor pe lini'a ferata Vien'a-Pest'a-Brasiovu-Bucuresci (a intratu in vigóre la ³¹/₁₅ Maiu a. c.)

I. Dela Vien'a-Pest'a la Bucuresci voru circula preste Oradea-Mare-Clusiu doue trenuri pe dí si adeca: 1) Trenulu acceleratu pleca din Vien'a la 3 óre 30 min. dupa amédiu si sosese: in Pest'a la 10 óre 5 min. nóptea; in Oradea-Mare la 3 óre 16 min. nóptea, in Clusiu 7 óre 3 min. dimin., in Cociardu la 8 óre 48 min. dim. (in Tergulu Muresiului la 12 óre 26 min. d. a.) in Teiusiu la 9 óre 32 min. dim.; in Copsi'a la 10 óre 41 min. dimin. (in Sibiiu 1 óra 41 min. d. a.) in Sighisió'a la 11 óre 51 a. m. in Homorodu-Cohalom la 1 óra 31 min. d. a. in Brasiovu la 3 óre 23 min. d. a.; in Predealu la 4 óre 28 min. d. a. in Bucuresci la 9 óre 50 min. sér'a.

2) Trenulu de persóne pleca din Vien'a la 8 óre 25 min. sér'a si sosese: in Pest'a la 6 óre 55 min. dim.; in Oradea-Mare la 4 óre 30 min. d. a. in Clusiu la 9 óre 50 min. sér'a; in Cociardu la 12 óre 39 min. nóptea; in Teiusiu la 1 óra 47 min. nóptea in Copsi'a la 3 óre 41 min. nóptea; in Sighisió'a la 5 óre 22 min. dim.; in Homorod-Cohalom la 7 óre 29 min. dim.; in Brasiovu la 10 óre 12 minute dim.; in Predealu la 11 óre 39 min. inainte de amédiu; in Bucuresci la 7 óre 30 min. sér'a

II. Dela Bucuresci - Pest'a - Vien'a voru circula de asemenea pe dí doue trenuri si adeca.

1) Trenulu acceleretu pleca din Bucuresci la 8 óre 40 min. dim. si sosese: in Brasiovu la 2 óre 14 min. dupa amédiu; in Cohalmu-Homorodu la 3 óre 43 min. de a.: in Sighisió'a la 5 óre 9 min. d. a., in Copsi'a la 6 óre 13 min. sér'a (in Sibiiu la 8 óre 54 min. sér'a); in Teiusiu la 7 óre 32 min. sér'a (in Alba-Juli'a la 9 óre 10 min. nóptea) in Cociardu la 8 óre 20 min. sér'a (in Tergulu Muresiului la 11 óre 50 min. nóptea) in Clusiu la 10 óre 11 min. nóptea; in Oradea-Mare la 1 óra 45 min. nóptea; in Pest'a la 7 óre 30 min. dim.; in Vien'a la 2 óre d. a.

2) Trenulu de persóne pleca din Bucuresci la 11 óre 15 min. in. de am. si sosese: in Brasiovu la 6 óre 13 min. sér'a; in Cohalmu-Homorodu la 8 óre 41 min. sér'a; in Sighisió'a la 10 óre 32 min. nóptea; in Copsi'a la 12 óre 24 min. nóptea [in Sibiiu la 1 óre 41 min. d. a.] in Teiusiu la 8 óre 6 min. nóptea [in Alba-Juli'a la 3 óre 11 min. nóptea]; in Cociardu la 3 óre 24 min. nóptea (in Tergulu Muresiului la 12 óre 26 min. d. am.); in Clusiu la 5 óre 59 min. dim.; in Oradea-Mare la 11 óre in. de am. in Pest'a la 8 óre 45 min. sér'a; in Vien'a la 6 óre 20 min. dim.

Trenulu acceleratu intre Clusiu si Predealu va contiené si vagóne de class'a III-a; trenulu de persóne intre Sighisió'a si Predealu va contiené si vagóne de cl. IV-a.

III. Afara de cele dóue trenuri va mai circula între Pest'a si Sighisió'a si unu trenu mixtu care va pleca din Pest'a la 5 óre 5 min. d. am. si va sosi in Sighisió'a a dou'a dí la 7 óre 9 min. [in Copsi'a va sosi la 3 óre 28 min. d. a.; in Sibiiu la 8 óre 54 min. sér'a]; din Sighisió'a va pleca la 7 óre 10 min. dim. si va sosi in Pest'a a dou'a dí la 8 óre 50 min. dim. [in Copsi'a la 11 óre 30 min. in. de am.; in Sibiiu la 1 óra 41 min. d. a.]

Post'a Redactiunei.

P. J. Cu tóta placerea. — **E. F.** Acuslu.

A. C.:

In zadaru alergu pamentulu	Tu esti radi'a dilei mele,
In zadaru me ostenescu,	Eu pre tene te marescu,
Tipulu teu in totu momentulu	Pentru tene semtiescu gele
Inaintea mea-lu zarescu.	Fára tene nu traiescu;
Ori si unde de voiu merge,	Inzadaru me ducu la vafe
Ori si unde de voiu stá,	Se béu apa din isvoru,
Inzadaru, cá nu se sterge	Totu me-omóra farà cale
Din mene amórea t'a!	Pentru tene mare doru.
Inzadaru me sui pre munte,	Precum esti tu de frumósa
Inzadaru coboru in josu,	Se-mi fii asié credintiósa,
Tipulu teu e ori si unde	Tu-mi iéi spiritulu din mene
Totudeaun'a mai frumosu.	Me faci jertfa pentru tene!
	Dúte unde sórtea-ti scrie,
	Dúte farà de-a oftá
	Si petreci in bucuria,
	Dar' te rogu nu me uitá!

J. Concurse de insuratiune si maritisiu nu publicamu. Pote cá „Gur'a Satului“ ar' dá locu concursului d.-tale. Adresséza-te la domni'a s'a.

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Gher'la. Imprimari'a „Georgiu-Lazaru.“ 1880.